

Procura estética

A finais do Quattrocento, Pietro Puliani, vidreiro e alquimista veneciano, iniciado nos misterios do Tres Veces Grande, é chamado a Florencia para salvar da morte á máis bela entre as belas: Simonetta Cattanei, a musa de Occidente, a deusa do amor que Botticelli pintaría nacida das ondas. Pietro Puliani leva unha eternidade á procura dunha muller que teña o fulgor dunha perla no seu corpo de nácar, nas súas veas escrito o código da inmortalidade; e búscala para preservala sempre diáfana, como recién creada, a salvo dos estragos e ataduras do tempo, na perfección harmónica da materia incorrupta co espírito inmortal.

A novela -máis estética que intensa- mestura o histórico co fantástico nese evocador ambiente de ocultismo e esplendores renacentistas, e na figura de Puliani revive o vello afán do ser humano por traspasar a súa medida efémera, un tema que aparece tamén aquí asociado á fantasía erótica da boneca viva, a compañeira do monstro, esa femia perfecta que só un home sería capaz de construír e que se converte nunha sublimación da propia obra dos deuses, quen pareceron esquecer que unha alma imperecedeira

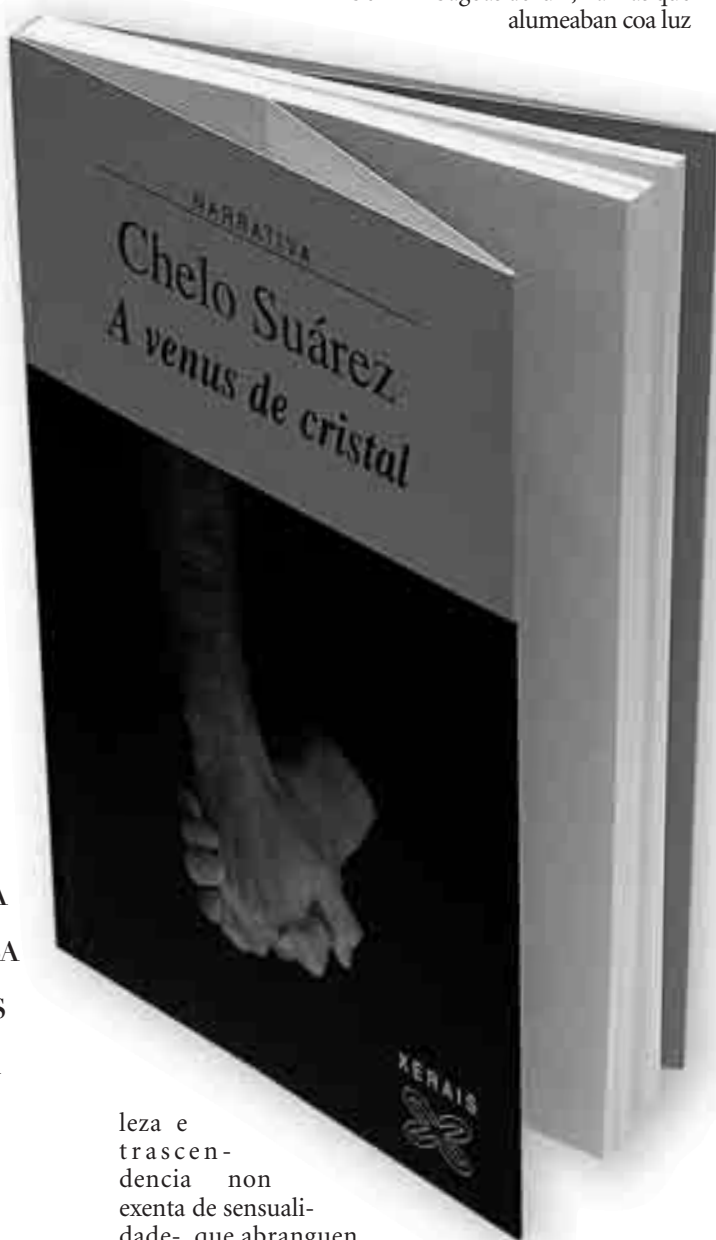
Sensualidades ambientais

 DOLORES
MARTÍNEZ TORRES

dos Médicis.

A historia principal entrelázase con outros relatos secundarios, introducidos a modo de narracións internas, ben como representacións de teatro -a farsa dos monicreques- ou como peripecias propias doutros personaxes -o conto das princesiñas turcas, a viaxe do mensaxeiro-; a obsesiva empresa do vidreiro, ademais, dá pé para presentar varios retratos femininos -como outros tantos camafeos alegóricos de corrupción e pureza, morte e resurrección, be-

xes carecen de profundidade e que a tensión dramática resulta bastante irregular. Semella, en conxunto, unha armazón simple tapizada de diversos retazos, cun carácter máis decorativo que esencial; mais ese labor de patchwork está realizado con tan ricos elementos que a embriagadora pedrería de símbolos, combinada coas sutís imaxes, provoca unha deliciosa confusión dos sentidos pola que, simplemente, dá gusto deixarse levar. Cores, sons, aromas e texturas realzan, con fina ourivesaría, un ambiente sensual e poético, onde, a modo de hipnóticos destellos, brillan os acertos: voz que é “choiva de abelorios a esvarar entre vidros”, “arrecendo de cristais e campás”, “palabras líquidas”, “diamantes destilados”, “recantos do aire”, “bagoas de luz”, “lanzas que alumeaban coa luz

○ TEXTO PROVOCA
UNHA DELICIOSA
CONFUSIÓN DOS
SENTIDOS POLA
QUE DÁ GUSTO
DEIXARSE LEVAR

non merece habitar nun corpo ameazado pola decrepitude. Artífice e artista, Puliani comparte as características do esteta radical e do científico sen tabús nin remorsos, mesmo “deshumanizado” no seu afán de perfección; conforme ás crenzas da época, as súas motivacións revístense de ideais neoplatónicos, mentres que a súa condición de afamado ocultista concorda co auxe histórico das doutrinas herméticas, principalmente na corte

leza e trascendencia non exenta de sensualidade-, que abranguen dende as meniñas impúberes entregadas ao Dogo disfrazadas de serea ata a prostituta máis abxecta de todos os bordeis da Serenísima. En concreto, a muller que acaba flotando entre “peixes cantores no bosque somerxido” podería ocupar un lugar de honor entre as máis máis fermosas mortas literarias.

Se cadra pola súa condición inicial de relato breve, dilatado ata acadar extensión de novela, poderíase aducir que os persona-

dos fogos fatuos cando as beixaba a lúa”, o inigualable medallón de lapislázuli no que Puliani lograra “cristalizar o arrecendo de sete primaveras xunto co asubiar dun merlo”... Se se permite o símil, diría que esta novela conta, sobre todo, cunha dirección artística excepcional.

SUÁREZ, Chelo, *A venus de cristal*, Ed. Xerais, Vigo, 2008, 142 páxinas.